

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛАННЕ

КН.

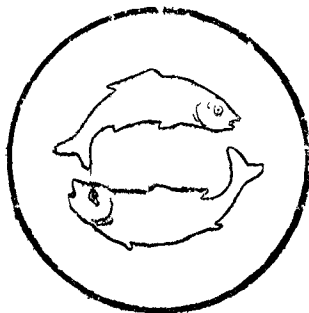
ГОДНА ЧЕТВЪРТА

1928

2

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. III.

СОФИЯ

МАРТЪ 1928 г.

КН. 2

Вѣчното обновяване.

Въ Писанието е казано: „Постоянно се обновявайте!“

И дѣйствително, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ вжтрѣшно опрѣсняване, къмъ вжтрѣшно обновление на живота. Красотата на живота седи въ постоянното опрѣсняване, въ постоянното освѣжаване. Силата на човѣка седи въ постоянното обновление. Величието на природата седи въ непрѣкъснатитѣ смѣни, въ постоянното подмладяване. Какво става есенъ съ листата и цвѣтоветѣ на растенията и дърветата? Какво става напролѣтъ съ цѣлото растително цѣрство? Всичко не говори ли за обнова, за новъ животъ и за младостъ? Дѣ е краятъ на тия процеси? — Тѣ сж процеси на вѣчно обновяване. Тѣ водятъ отъ смъртъ къмъ безсмъртие, отъ старъ къмъ новъ животъ. Въ безсмъртието се крие закона на вѣчното обновление.

Какво става съ водата на океана и съ въздуха въ пространството при голѣми бури? — Голѣми движения, силни течения, които ставатъ причина за опрѣсняване на водата и на въздуха. Какво би станало, ако водата и въздухътъ се намираха въ постояненъ застои? — Условиата за животъ въ цѣлата природа щѣха да бждатъ много неблагоприятни. Този външенъ законъ на природата може да се отнесе и къмъ вжтрѣшния животъ на човѣка. Въ процеса на обновяването, обаче, човѣкъ може да се развива и при най-неблагоприятни условия.

И тъй, Писанието казва: „Постоянно се обновявайте!“ Казвамъ;

постоянно се обновявайте, но не се прѣсищайте! И хубавитѣ работи, като се прѣповтарятъ често, произвеждатъ обратни резултати, настава втрѣсване въ живота на човѣка. Въ прѣсищането обновление не може да става. Дойде ли този процесъ, трѣбва да се отнеме нѣщо отъ човѣка, за да стане обновление. Този процесъ на отнемане става постоянно и въ природата. Отъ гледището на опрѣсняването могатъ разумно да се обяснятъ всички противорѣчия въ живота. Ако хората живѣятъ въ единъ разуменъ свѣтъ, ще видятъ, че всичко, което Богъ е сътворилъ, е поставено точно на своето мѣсто. Всѣки листъ, всѣко клонче, всѣко стѣбло на дървото има своето дълбоко прѣдназначеніе. Щомъ е тъй, не отивай съ брадва въ ржка да сѣчешъ дърветата въ горитѣ! Изсичатъ се днесъ дърветата въ горитѣ, вслѣдствие на което между хората и разумната природа има постоянна борба. Ние сѣчемъ, но и тя сѣче. Въ това отношение, когато разумността дойде въ свѣта, ние трѣбва да бждемъ крайно внимателни къмъ всичко, което ни заобикаля. Видишъ ли какъвъ да е човѣкъ, или какво и да е животно или растение, не питай, какво е неговото положение, но проучи, какво е неговото прѣдназначеніе и служба, която тѣ извършватъ въ дадения случай. Ко ато човѣкъ не е вѣренъ на своя идеалъ, той не се обновява. При процеса на обновяването човѣкъ трѣбва да гледа на положителната страна на живота, а не на отрицателната.

„Постоянно се обновявайте!“ Обновявайте вашитѣ мисли, обновявайте вашитѣ чувства! Повечето отъ мислитѣ, които сега занимаватъ свѣта, сж минали прѣзъ много умове; повечето отъ чувствата, които сега занимаватъ свѣта, сж минали прѣзъ много сърца, вслѣдствие на което сж изгубили своята първоначална чистота. За всинца ни сж важни мислитѣ, които сега излизатъ отъ Бога; за всинца ни е важно това, които сега Богъ твори. Необходимо е да се зачитатъ и ония мисли, което Богъ е изказалъ въ миналото. Често хората могатъ да обвиятъ една Божествена мисль така, че да стане недостъпна на свѣта. Напримѣръ, нѣкой има желание да бжде щастливъ. Какво разбирате подъ думата щастие? Щастието е нѣщо невидимо. То се дължи на извѣстно съчетание на сили, но не и на извѣстни материални блага. Материалнитѣ блага сж само изразъ на щастието. Материалнитѣ блага сж красивата дреха, въ която щастието понѣкога се облича. Красивата дреха мяза на щастливия, на обновления човѣкъ. При това, само щастливиятъ човѣкъ може да облѣче нови, красиви дрехи. Онзи човѣкъ, който не е красивъ, не трѣбва да се облича съ нови, съ красиви дрехи. Защо? — Понеже той не може да ги оцѣни. Тѣ ще му донесатъ най-голтмото нещастие. Ако за тия хубави дрехи могатъ да го набиятъ и да го съблѣкатъ на улицата, защо му сж тѣ? Щастливиятъ човѣкъ трѣбва да бжде крайно разуменъ. Той трѣбва да разбира и да се стреми не толкова къмъ човѣшкия, колкото къмъ Божествения животъ. Само въ Божествения животъ има вѣчно обновяване.

Ние всѣки день едно желаемъ, друго става; едно очакваме, друго ни изненадва. Така е не само съ обикновенитѣ хора, но и съ ученигѣ, и съ философитѣ, и съ поетитѣ — всички хора се изненадватъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, комуто да не е отнето нѣщо. Ако не се отнеме нѣщо отъ човѣка, обновлението нѣма да дойде. Обновле-

нието не седи въ това, което може да се отнеме отъ човѣка, то е само условие за обновяване. Обновяването е вжтрѣшенъ процесъ въ човѣка — процесъ на самата душа. Всѣки день въ мислитѣ и въ чувствата на човѣка трѣбва да влиза нѣщо ново. Човѣшката душа трѣбва да се обновява отъ дълбочината си. Това обнадеждава и повдига човѣка.

„Постоянно се обновявайте!“ Ще кажете: какъ ще стане това? — Чрѣзъ закона на Любовта. Въ този законъ се включва красота, знание, мъдростъ, доброта. И наистина, великиятъ идеалъ въ живота на човѣка е да го обичатъ и да обича. Бога всички обичатъ, но и Той отговаря разумно на всички души. За да те обичатъ, ти не трѣбва да живѣешъ въ личността. Личността е животътъ на листата по дърветата. Каква е тѣхната сждба, всички знаете: на пролѣтъ се развиватъ, есень окапватъ, прѣзъ зимата съвсѣмъ ги нѣма.

За всинца ни е необходима една постоянна вжтрѣшна обнова. Не мислете, че за да се обновите трѣбва да дойдете въ съгласие съ окръжаващата срѣда. Не, искате ли да се обновите, не гледайте, дали вѣнъ снѣгъ вали или дѣждъ, дали врѣмето е облачно или слънце грѣе. За обновяването врѣмето не важи, тѣй, както не важи и когато искате да направите нѣкакво добро. Каквото и да е врѣмето вѣнъ, направете доброто! Ако е въпросъ за рѣстенето, има условия, когато този процесъ спира, но когато става въпросъ за обновяване, за него нѣма неблагоприятни условия, нѣма неблагоприятни моменти и часове.

„Всѣкога и постоянно се обновявайте!“ Когато говоримъ за обновяването, разбираме, че други взиматъ участие въ нашето обновяване. Какво се изисква отъ насъ? — Да не прѣпятствуваме на висшитѣ същества, които работятъ върху насъ. Когато майката и бащата искатъ да облѣкатъ дѣтето си въ красиви дрехи, тѣ ще постигнатъ каквото искатъ, стига то да не имъ прѣпятствува. Понѣкога дѣтето се сърди, не иска да облѣче дрехитѣ си, не ги харесва, не едоволено отъ тѣхъ. Така и съврѣменнитѣ хора не сж доволни отъ живота, който иматъ.

Казвамъ: не бързайте, имайте търпѣние! Ще дойде новиятъ животъ, който очаквате и за който мислите.

Въ живота има двѣ състояния: едното е животътъ на нашето ограничено съзнание, въ което ние роботимъ; другото е животътъ на безграничното съзнание, въ което Богъ работи. Тѣзи двѣ съзнания сж въ постоянно съприкосновение.

Най-важниятъ въпросъ за човѣка седи въ вжтрѣшното обновяване. Чрѣзъ този процесъ той ще намали тежестта, която изпитва върху себе си, вслѣдствие чрѣзмѣрнигѣ желанія, които живѣятъ въ него. Станешъ ли сутринъ, благодари за живота, който ти е даденъ и започни работата си съ най-малкия капиталъ, който имашъ въ себе си. Той ще донесе единъ малкъкъ придаткъкъ, ще внесе нѣщо ново, нѣщо свѣжо, което ще даде тласкъкъ къмъ възвишения, свѣтълъ идеалъ — вѣчното обновяване!

Окото и науката.

Още отъ древността се е говорило за окото, като огледало на душата, но съ откритието на ирисовата диагноза, окото съ право може да се нарече огледало не само на душата, но и на организма. Въ окото е изразено здравословното състояние на всъки отдѣленъ органъ въ организма, както и най малкото нарушение въ него.

Въ 1880 г. унгарскиятъ лѣкаръ Игнатъ Пекцели, откривателъ на ирисовата диагноза, даде едно малко обяснение по въпроса, озаглавено „въведение къмъ науката за диагнозата по очитѣ“. Пресата започна да прѣслѣдва тогава, както и сега при подобни случаи, новото начинание. И съ право можемъ да кажемъ, че науката плаща скъпо за своитѣ открития съ издържане въ прѣслѣдванията. Това е пробниятъ камъкъ за всѣка наука. Всичко, що писа гениалниятъ откривателъ за тази сега откриваща се наука, биде заглушено. Прѣзъ 1886 г. August Köppritz, редакторъ на едно списание въ Щутгартъ, не се смущаваше да замине за Будапеща, да се освѣдоми върху този едва възникващъ въпросъ по ирисовата диагноза и по природосъобразното лѣчение на Пекцели при разнитѣ случаи на болести. При това, първиятъ лѣкаръ, който се яви въ защита на Пекцели въ Германия, е билъ E. Schlegel въ Тюбингенъ. Оттамъ насетнѣ се явиха редица заинтересувани по въпроса, които правиха своитѣ изслѣдвания и наблюдения, като даваха своитѣ опитности, на това тъй младо още и зараждаше се дѣло по ирисовата диагноза. По този начинъ тѣ все повече и повече разширяваха, обогатяваха и допълваха върността на тази стара и знайна отъ всички Истина — окото е душата на човѣка, или окото е огледало на душата и тѣлото на човѣка.

Нека споменемъ тукъ само нѣкои отъ най-знатнитѣ издирвачи и съставители на тази наука: E. Schlegel, лѣкаръ и спѣциално очень лѣкаръ, въ Тюбингенъ. Скоро слѣдъ откриването на тази наука, той издаде двѣ велики творения за тайната на очитѣ, или що се съдържа въ окото: „Ирисътъ на окото, по новитѣ открития на Д-ръ мед. И. Пекцели“, и „Ирисовата диагноза на Д-ръ И. Пекцели“. Слѣдъ него ще споменемъ труда на L. Lilgenquist „Диагнозата на очитѣ“, който е единъ отъ много познатитѣ и популярни вече творения. Pastor Felke, единъ отъ най-популярнитѣ очни диагностици въ Германия, много пжти е билъ изправянъ на сждъ заради своята очна диагноза, но впоследствие освобождаванъ, при доказване върността на случаитѣ и добритѣ резултати. Върху ирисовата диагноза на Felke сж писани двѣ книги отъ Andreas Müller: „Ирисовата диагноза, прѣработена по основнитѣ положения на Pastor Felke“ и „Ирисовата диагноза въ нейнитѣ сигурни очитания. Много е разпространено произведението на учителя Peter Yohannes Thie „Намиране болестта въ очитѣ“. Накрая ще споменемъ и една сътрудничка и издирвачка въ тази областъ, госпожа Д-ръ Magdalene Madaus, която напълно заслужава да бжде наречена „Майсторка“ въ тази областъ. Много години е дала тази гениална жена отъ живота си за изслѣждане, издирване и проучване на

тази наука и за разпространението ѝ между човѣществото. Вѣрността и сигурността на науката за ирисовата диагноза е блѣсвала навсѣкждѣ. Отъ неуморния трудъ и жертва отъ страна на Д-ръ М. Madaus тече днесъ само благословение и лѣкъ за болното човѣчество. Чрѣзъ нейния трудъ, усилие и пожертвуване се създаде и задържа и до днесъ фабриката за хемеопатически лѣкарства, която е отъ голѣма важностъ и значение за медицината. Г-жа Д-ръ М. Madaus първа написа и създаде най-цѣнното и за прѣпоръчване на всички съчинение „учебникъ за ирисовата диагноза“.

Много е писано вече за ирисовата диагноза, отъ различни автори, важно и неважно, съ различни пояснения и открития въ окото. Въ една точка, обаче, всички сж единни, всички изтъкватъ едно и сжщо: за да се види живота на човѣка въ окото, изисква се не само наука, но и изкуство. Изкуство е да говоришъ за човѣка по неговото око! Всички автори на новата наука за тайната на окото, или, какво ни открива окото, говорятъ за изкуството на гледането. Тогава ще се попитаме: наистина ли е изкуство разбирането езика на ириса? Мжчно ли е човѣкъ да се научи на това изкуство, или то е изкуство-дарба? Нѣкои ирисови диагностичи сж на мнѣние, че при едно прѣд-разположение къмъ това изкуство, за което сж необходими добра воля и добра наблюдателна дарба, за нѣколко седмици само може да се проучатъ основнитѣ чѣрти и ирисовата диагноза. Вѣрно е, че въ нѣколко седмици човѣкъ може да се запознае съ ирисовата диагноза, но за да гледа и познава всѣко око, което срѣщне, никой иридиологъ не ще оспори, какво години сж необходими за наблюдения и упражнения.

И тъй, хиляди очи, прѣгледани и наблюдавани, сж допринесли за явяването днесъ на единъ Felke, на единъ Liljenquist, на единъ Thiel или най-послѣ на една г-жа Д-ръ М. Madaus. Д-ръ мед. Fr. Praeger има право като казва въ своето съчинение „Показване болеститѣ“, че мжчно е да се изнесе диагнозата по очитѣ. По-мжчно е да се даде единъ наученъ шаблонъ за всѣка диагноза. Прѣди всичко начинающиятъ ще бжде доведенъ до заблуждение при разглеждане различнитѣ цвѣтове на ириса, при различнитѣ отклонения отъ естественитѣ цвѣтове на ириса, които ще срѣщне по очитѣ на хората. Смѣната на цвѣта въ ириса на окото у единъ и сжщи човѣкъ, се дължи на движението на ириса при различнитѣ физични или психични състояния. И комуто природата не е дала като залогба, отъ самото раждане, тази способностъ да има това специфично гледане, четене на очитѣ — схващане живота на човѣка въ очитѣ, да не пристъпва никакъ къмъ ирисовата диагноза. Странно и чудновато се вижда за невѣжия въ тази областъ човѣкъ, когато чуе обясненията или твърденията на упражнения вече ириологъ, практикъ, и сигурността, съ която той произнася своята диагноза по очитѣ, която е добилъ отъ дългогодишно наблюдение и опитност: познаване болеститѣ по очитѣ (различнитѣ знаци), различаване състоянията на човѣка по очитѣ (цвѣтоветѣ и блѣска). Човѣкъ, комуто не е помогнато и отвлѣкнато да добие това познание — да гледа и разбира — т. е. да чете по очитѣ, напразно той ще изучи науката за окото. И слѣдъ първитѣ единъ-два несполучливи опита, той ще декларира тази наука като

лъжа и заблуда. Ето защо, съ право можем да говоримъ за изкуството въ науката за ирисовата диагноза. Тукъ, освѣнъ учебника, необходимо е вътрѣшно познание и свѣтлина. Въ това се крие сигурността и вѣрността на диагнозата. Движението на ириса нѣкой пжтъ е така бързо, едва доловимо по физиченъ пжтъ, но това движение не може да се скрие отъ опитното око. Много учени, запознати съ ирисовата диагноза, само като наука, но не и като наука-изкуство, придобита отъ познания по външенъ и по вътрѣшенъ пжтъ, слѣдъ първитѣ неуспѣхи въ науката си, сж писали дълги статии изъ вѣстниците и списанията за смъртната присжда на ирисовата диагноза. Всѣки не може да гледа, но всѣки може да прави наблюдения и изслѣдвания на ириса, за да достигне по единъ естественъ пжтъ изкуството да гледа, чете и разбира по очитѣ. Това става бавно, бавно. Нужни сж години наблюдения и проучвания, а прѣди всичко въздържане отъ плоски бръщолевения. Тѣй добито едно познание, добита е и вѣрностъ при ирисовата диагноза.

Да вземемъ слѣдния простъ примѣръ. Талантливиятъ музикантъ свири лесно и сръчно на пиано. Идва единъ слушателъ въ дома му, чува го да свири, бързо пламва — въодушевява се, връща се въ кжщи, взима учебници и сѣда съ възторгъ на пианото си, на което досега не е обръщаль никакво внимание. Той иска да подражава на великия музикантъ. Упражнява се усилено, даже неуморно, и като не може въ малко врѣме да придобие тази разработка на прѣситѣ, не може да изрази наученото въ изкуство, както великиятъ музикантъ, той маха съ ржка и се произнася за инструмента: „празна работа“! И всѣкаква по нататъшна работа върху него той счита измама и заблуда. Това става, понеже той е отдѣлилъ науката отъ изкуството, което се добива главно по вътрѣшенъ пжтъ.

За наука-изкуство, за живата наука е необходимо врѣме и то дълго врѣме! За този, който почва съ голата наука, съ външния учебникъ само, слѣдъ дълги години той ще дойде до това изкуство, и тогава ще владѣе науката — ще има истински познания. При първия случай — наука безъ изкуство — човѣкътъ е владанъ отъ науката, има само теоретически познания. Той има знания безъ свѣтлина. При втория случай, науката, доведена до изкуство, носи съ себе си свѣтлина. Човѣкъ, роденъ съ изкуство въ себе си, въ кратко врѣме постига науката. Такъвъ човѣкъ смѣтатъ за гениаленъ. Такива примѣри има много въ живота.

Придобивкитѣ на врѣмето сж сигурни. Каквото е постигнато бавно, то е не само сигурно, но и вѣрно.

„У човѣка има заложени скрити сили, съ които той може да разгърне страницитѣ на своитѣ способности и таланти въ всѣко отношение, и да ги разработи. За постигането на това е необходима усилена работа надъ себе си, неуморенъ трудъ и постоянство, наблюдение и опитности, усилие на волята и обичъ къмъ знанието и работата“.

(Продължение)

А. БЕРТОЛИ.

Практиченъ окултизмъ.

III.

Какво ни разказватъ пръститѣ на ржката.

„Велика философия е вложена въ ржката. Всѣки день, когато погледнете вашитѣ пръсти, помислете за вашитѣ отношения; за отношенията на Любовта къмъ Мъдростъта. Палецътъ прѣдставлява Божествения принципъ, който трѣбва да се употреби за благо на всички хора, на цѣлото човѣчество; показалецътъ — за религията и личния животъ; срѣдниятъ пръстъ влага правото и политиката въ полза на човѣчеството, разбира лошевината на живота и създава законитѣ; безименниятъ влага култура; малкиятъ пръстъ — материалнитѣ облаги“.

Учительтъ .

Пръститѣ на ржката се различаватъ по голѣмината и по службата, която изпълняватъ; всѣки единъ по отдѣлно прѣдставляватъ разни качества или функции на индивида.

Едно хубаво упражнение е, отъ врѣме на врѣме, прѣзъ свободнитѣ часове, да държимъ ржката отворена прѣдъ себе си (фиг. 1) за малко да гледаме пръститѣ си и да мислимъ, какво тѣ ни показватъ. Както се вижда отъ горния цитатъ, най-дългиятъ пръстъ на ржката, срѣдниятъ, прѣдставлява правдата и политиката въ услуга на близкия ни; вториятъ по-голѣмина, безименниятъ, прѣдставлява културата, изкуството; третиятъ, показалецътъ, изразява личностъта, благородството у човѣка; най-малкиятъ е прѣдставителъ на материалнитѣ блага. Палецътъ стои самичкъ отъ една страна и помага на всички други пръсти въ тѣхната дѣйностъ (фиг. 2); той прѣдставлява волята и разумностъта, или Божествения принципъ.

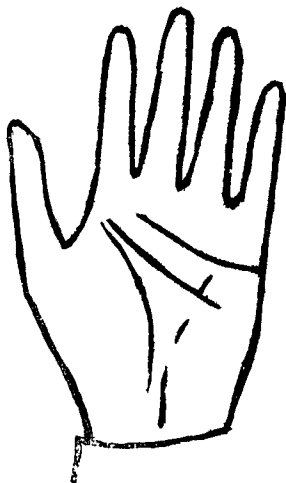
Тия течения, които минаватъ прѣзъ пръститѣ, ни говорятъ много ясно, къмъ какво трѣбва първо и най-много да се стремимъ. Малкиятъ пръстъ, като най-малкъ отъ всичкитѣ, ни показва, че най-важното въ живота не е да станемъ богати въ материално отношение, но вниманието ни трѣбва да бѣде концентрирано въ силитѣ, които прѣдставляватъ по-голѣмитѣ пръсти. Малкиятъ пръстъ не расте пропорционално съ другитѣ пръсти; ако цѣлата ржка е по развита, всичкитѣ пръсти ще бждатъ пропорционално по-развити.

Тѣй погледната ржката, тя скрива въ себе си една голѣма наука. Творецътъ съ своята безгранична мъдростъ, е написалъ навсѣкждѣ своитѣ закони, на насъ остава да научимъ азбуката, за да можемъ да четемъ Божественитѣ писания.

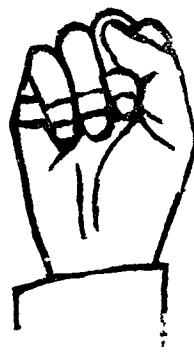
Какво по-лесно от това, когато сме свободни от други мисли и занимания, да отворим ржката си, да я погледаме малко и да мислим за разнитъ функции на пръститъ; послъ да я затворимъ, като се стремимъ съ ума си да привлечемъ силитъ, които минаватъ пръзъ пръститъ, да ги канализираме къмъ съзнанието си.

Човъкътъ, каквото желае и мисли, рано или късно става,. Пръститъ ще ни покажатъ, какво тръбва да мислимъ и какво тръбва да желаемъ. Намъ ни тръбватъ: правда, култура, благородство, воля и разумностъ! Ако развиемъ въ насъ тия качества, неизбежно ще дойде и материалното благосъстояние.

Ако погледнемъ затворената ржка (фиг. 2), виждаме, че пръститъ, които извършватъ най-голъмъ натискъ върху прѣдмета, който стискатъ, сж безименниятъ, срѣдниятъ, показалецътъ, отъ една страна,

Фиг. 1

Фиг. 2

и палецътъ отъ другата. Малкиятъ свършва незначителна работа. И тази фигура ни показва, че за да разрѣшимъ успѣшно задачитъ на живота, тръбва първо да употребимъ правдата, изкуството и благородството, подкрѣпени отъ волята и разумността. Тъ сж най-важнитъ фактори за всъки успѣхъ; материалнитъ блага идатъ на второ мѣсто, тъ сж допълнение на първитъ.

Когато въ насъ се яви нѣкое желание, прѣди да вземемъ рѣшение, нека вдигнемъ ржката си, да я отворимъ и като я затворимъ, веднага да спремъ мисълта си върху значението на пръститъ; тъ ще ни кажатъ, какво тръбва да желаемъ и кои сж най-важнитъ нѣща за придобиване.

По отношение сѣмейството или обществото важи сжщото. Срѣдниятъ пръстъ и палецътъ, които сж най-силни, ни казватъ да бждемъ прѣди всичко разумни и справедливи, да разбираме нуждитъ на хората и да имъ помагаме.

При помагане на близките си, на нѣкой страдащъ братъ, пакъ ще затворимъ ржката, ще помислимъ върху нея, какъ палецътъ, който прѣдставлява Божествения принципъ, подкрѣпя другитѣ прѣсти и така ще намѣримъ най-разумния начинъ, за да дадемъ нашата помощъ.

При възпитанието, прѣститѣ сжщо ще ни покажатъ, кои добродѣтели трѣбва първо да събудимъ въ душитѣ на нашитѣ по-малки братя.

Малкиятъ прѣстъ, който прѣдставлява материалнитѣ блага, самъ, безъ помощта на другитѣ прѣсти, може да свърши много малко работа. Той, самъ, има незначителна роля въ дѣйността на ржката, тъй както материалнитѣ богатства безъ висши духовни качества у човѣка, нищо добро не могатъ да допринесатъ.

Силата на отдѣлния грѣстъ е ограничена, но когато ржката дѣйствува като цѣло и дѣйствиата на прѣститѣ сж разумно съчетани, тѣхната сила и тѣхното значение възраства. Така, добритѣ качества у човѣка, хармонично подчинени на разума и волята, могатъ да свършатъ велики дѣла!

Като затворимъ ржката си, нека помислимъ за благата и силитѣ, които прѣститѣ съдържатъ, и да знаемъ, че тѣзи сили ги има въ всѣки единъ отъ насъ и че нашата задача е да ги разкриемъ и да ги развиваме. Никаква външна сила не може да свърши такава работа заради насъ, каквато можемъ само ние самитѣ.

Много други работи има писани по ржката, тя е една много мѣдра книга! По нея е написана историята на човѣка, на нея е отпечатанъ характера му и способноститѣ му, законитѣ и силитѣ, които го движатъ. Тая книга е винаги съ насъ. Богъ, съ своята Мѣдростъ и Любовъ, е написалъ тамъ тия работи, за да бждатъ винаги прѣдъ насъ, да ги изучаваме и използваваме.

Така ще събудимъ цѣнни качества, които дрѣматъ въ нашето съзнание. И тѣ, разумно управлявани, както ржката управлява прѣститѣ, могатъ да свършатъ чудеса, тъй както правятъ прѣститѣ, когато съ единодушно движение управляватъ ралото или машината, движатъ перото на поета или лжка на цигуларя.

„Безъ да обичашъ човѣчеството, ти не можешъ да растешъ“

У ч и т е л я .

Наука за човѣшката физиономия.

(Продължение).

Когато темпераментътъ не се съгласува съ известенъ типъ, тогава се явяватъ неправилности и странности въ характера, мании, противорѣчия въ чувствата, въ желаніята, постѣпки и вкусоветѣ; оттука произлизатъ разнитѣ ексцентрически индивидуалности, оригинални, фантастически и несвършени умове.

Когато има връзка между типа и смѣсенія темпераментъ, (напр. сангвинико-меланхолически или др. комбинации), елементитѣ на които не се съгласуватъ помежду си, това несъгласие довежда до конфликтъ между характера и умственитѣ способности. Тогава човѣкъ мисли по единъ начинъ, а постѣпва иначе; неговитѣ постѣпки сж непослѣдователни. Такъвъ човѣкъ проповѣдва дѣятелностъ, а самъ бездѣйствува. Другъ говори само за нравственостъ, а пъкъ не само че не е нравственъ, но често въ постѣпките си е най-безнравственъ, нѣкой проповѣдва хуманностъ, а самъ е скжперникъ, грубъ и рѣдкъ егоистъ. Другъ говори за мъжество, пъкъ той самъ трепери и бѣга при най-малка опасностъ. Такива противорѣчия съвсѣмъ не означаватъ двойственостъ, лицемѣрие или глупости; най-често тукъ има несъгласие и конфликти между характера и умственитѣ способности.

Освѣнъ геометрическитѣ форми на типоветѣ и темпераментитѣ, които указватъ голѣмо влияние върху физическия и мораленъ животъ на човѣка, трѣбва да се спомене и влиянието на планетитѣ: Сатурнъ, Юпитеръ, Марсъ, Венера, Аполонъ (Слънце), Меркурий, Луна и Земя. Тѣзи осемъ планети притежаватъ физическитѣ и нравствени особености на различнитѣ планетни типове. Тѣ прѣдставляватъ една серия на физиономическата октава, на която се основава тази доктрина и отъ която произлиза нейната научна система.

Когато казваме, че този типъ е сатурновски, разбираме, че той физически и нравствено принадлежи къмъ родовия типъ на Сатурна. Когато опрѣдѣляме нѣкого подъ название юпитеровъ и сатурновъ (влияние и на двѣтѣ планети), искаме да кажемъ, че този типъ физически и нравствено е съвокупностъ на юпитеровия и сатурновия родъ.

Често пѣти индивидътъ прѣдставлява съединение на три планети, понѣкога, макаръ и много рѣдко, се явява и четвърта. Тогава имаме личностъ, сложниятъ нравственъ характеръ на която прѣдставлява видими противорѣчия поради разнитѣ елементи, които се напрѣдварватъ да образуватъ единство на нейния физиономически типъ. Най-рѣдко се срѣща чистъ, т. е. простъ типъ. Ако се намѣри такъвъ, той опрѣдѣля личността, която рѣзко се отличава, както въ добро тъй и въ лошо отношение.

Всѣка планета има свое добро или лошо влияние върху човѣка. Като имаме прѣдъ себе си физиономията съ нейната геомет-

рическа форма, необходимо е да се разгледа тя въ всичкитѣ ѝ подробности и да се проучи всѣка чѣрта поотдѣлно, като не се изпущатъ общитѣ физиономически свѣдения, получени отъ индивидуалния типъ. Чѣртитѣ на лицето и отдѣлнитѣ части сж букви и думи, които образуватъ изречението на физиономическия езикъ, който дава много ясно опрѣдѣление за индивидуалния типъ.

Отъ всѣчки части на лицето челото изисква особено специално внимание и дълбоко изучване. Разгледано изцѣло, то открива общата нравственостъ и индивидуаленъ характеръ; разгледано въ подробности, то показва силата, слабостта, добродѣлитѣ, пороцитѣ и инстинктитѣ на човѣка. Челото има грамадно значение при наблюдението. То показва голѣми или малки умствени способности, спокойствие или неспокойствие на душата, мъдростъ или безумие, невинностъ или развратъ; най-послѣ, то носи неизгладимитѣ знаци на жизненитѣ бури, радости, скърби, а сжщо така и знака на щастieto и нещастieto.

Всѣки безпорядкъ и всѣко несъгласие въ физиономията, които се изразяватъ въ неправилностъ на чѣртитѣ, означава сериозни умствени несъвършенства, или голѣми недостатъци въ характера и даже голѣми пороци. Това, разбира се, се отнася къмъ природнитѣ физиономически неправилности, а не къмъ болезненитѣ или случайни ненормалности.

Вѣждитѣ, очитѣ, носътъ, устата, брадата — иматъ сжщо голѣмо значение при четене на човѣшката физиономия. Формата, мѣстото, дължината, голѣмината имъ иматъ специално значение за даденъ типъ.

Като образецъ на физиономическо наблюдение ще дадемъ два типа — единъ мъжки и единъ женски.

Оваленъ удълженъ мъжки типъ — съ влияние на планетитѣ Слънце, Меркурий и Сатурнъ. Такъвъ типъ има тънки и благородни чѣрти. Чрепниятъ сводъ е високъ, челото — красиво, продълговато, прѣкрасно оформено, гладко и малко дръпнато назадъ.

Вѣждитѣ му сж слабо извити, тъмни, меки, гжсти. Очитѣ му сж дългнести, умѣрено вдълбнати, много живи, тъмносиви съ златисти точки. Погледътъ му е замисленъ и дълбокъ; горнитѣ клѣпачи сж доста дебели, добръ очѣртани и засѣнчени съ дълги рѣсници. Носътъ му е джгообразенъ, правилно очѣртанъ и на края изящно стѣсненъ; гърбътъ на носа е рѣзко очѣртанъ; ноздритѣ — дълги, добръ закржглени. Устата доста малка и нѣжна, правилно очѣртана, съ малко подигнати жгли; устнитѣ тънки, твърди и гладки; брадата малко четирижгълна, прѣкрасно очѣртана. Бузитѣ добръ очѣртани; кожата на лицето мека, тънка и гладка съ матовъ цвѣтъ; косата тънка, кждрава,

кестенява, съ златистъ отѣнъкъ. Гласътъ му — пластиченъ, звученъ;

походката му пълна съ достоинство, която внушава уважение.

Тъзи чърти показват човък, умственитъ способности на когото го издигат въ първитъ редове. Отличава се съ необикновени способности, прозицателенъ умъ, богато въображение, съ смѣли и дълбоки идеи. Като писателъ, той нѣма равенъ на себе си; той е забѣлжителенъ като великъ художникъ. Благородното му и нѣжно сърце е всѣкога пропито съ меланхолия и тѣга.

Той е изкусенъ дипломатъ, забѣлжителенъ държавенъ мжжъ; има голѣми политически планове и обширни замисли; партизанинъ на мждрата, широка и честна политика, той не удобрява и прѣзира низкитъ срѣдства и околнитъ пжтища. Надаренъ съ силна воля, той е непоколебимъ въ своитъ мнѣния и принципи. Ревниво пази своята независимостъ и обича свободата.

Той не обича да ласкае, имайки съзнание за своето достоинство и заслуги; прѣдъ никого не прѣвива грѣбъ. Не може да бжде сразенъ отъ враговетъ си. Той стѣпва смѣло въ борбата и съ рискъ да изгуби свободата си, задържа се на политическото поприще съ своето смѣло и остро осждаване силнитъ на деня.

Дълбоко прѣданъ на отечеството си, той мечтае само за неговото щастие и величие. Той не е обикновенъ честолубецъ; неговото честолубие е благородно и гордо. Той е справедливъ, честенъ и безкористенъ. Религиозенъ е по разждкъ и по чувство. Неговата дружба е дълбока, продължителна, но много рѣдко интимна. Любовта му — сантиментална, поетична — е повече на въображението, отколкото на чувствата. Обича разкоша и блѣсъка; не ламти за богатство, неговата щедростъ е благородна, великодушна и царствена. Има много почитатели, но и много врагове, които му завиждатъ повече на ореола на неговия гений, отколкото на обожанието отъ почетитъ. Едни го ласкаятъ, други го ненавиждатъ. Сждбата му е много промѣнчива; достигналъ до най високитъ почести, той ту доброволно ще се отказва отъ тѣхъ, ту ще ги губи, благодарение на несправедлива немилостъ.

Краятъ на неговата кариера ще завърши съ скърби и голѣми нещастия, но неговата мжжествена и горда душа нѣма да се разколебае отъ ударитъ на сждбата, нито отъ човѣшката несправедливостъ и неблагодарностъ. Той ще прѣнася страданията си съ необикновено величие и съ религиознозна покорностъ; ще умре тихо, съ надежда за по-добъръ животъ.

Оваленъ продълговатъ женски типъ съ влияние на планетитъ Венера, Меркурий и Луна. Този типъ се отличава съ чудесна красота; чъртитъ на лицето сж тънки и много правилни; очъртанията на лицето сж чисти, изящни, меки и грациозни; черептъ високъ, челото голѣмо, прѣкрасно, благородно, гладко и необикновено спокойно. Вѣждитъ сж руси, нѣжно очъртани, малко извити, тънки, меки и гладки; очитъ — голѣми, прѣкрасни сини, ясни, украсени съ дълги златисти рѣсници; погледътъ — дѣвственъ и ангелски; съвсѣмъ бѣла конюнктивна; тънки клѣпачи; носътъ — пропорционаленъ, тънъкъ, правиленъ, изященъ, малко джгообразенъ, правъ и тънъкъ на края. Ноздритъ — продълговати и изящни; устата — малка, прѣкрасно очъртана; розови устни, тънки, много добръ окржг-

лени и съ необикновена прѣлестъ; малка брадичка тънко очъртана и особено красива. Цвѣтътъ на лицето е като бѣла лилия; великолѣпна кожа, мека, нѣжна и много тънка; златоруса коса, мека

като коприна и кждрава; тънка и грациозна шия, ослѣпително бѣла Рамѣнѣ — тѣсни, грациозни и възхитителни; има много грациозно тѣлосложение; жива, скромна и много лека походка; нѣ женъ гласъ съ сребристъ тембъръ. Тѣзи чѣрти показватъ младо момиче, много впечатлительно, съ приятно и просто държане, необикновено привлекателно. Тя е вѣжлива, много сърдечна, чувствителна, прѣдана и обича да прави добро на другитѣ. Има нѣжно, великодушно и състрадателно сърце; тя е търпелива, покорна и много кротка. Боязлива, скромна, замислена, меланхолична и мечтателна, тя страни отъ свѣтскитѣ

удоволствия и вълнения. Обича спокойния простъ и тихъ животъ; за нея сѣмейниятъ животъ е пълень съ прѣлести, съ своего благонравно влияние, тя внася въ него миръ и щастие. Нейната цѣломждрена красота покорява всички. Тя е сантиментална, поетична и обича да прѣкарва цѣли часове въ съзерцание на луната. Чистото и звѣздно небе извиква нейния възторгъ; въ опиянението на своя възторгъ, тя се прѣнася въ небеснитѣ сфери. Обича сжщо да се скита въ таинстванитѣ гори и да бѣга по зеленитѣ и весели ливади.

Злото нѣма мѣсто въ сърцето и. Нейната душа никога не се омрачава отъ лоши мисли. Набожна отъ сърцъ, нейната вѣра не знае съмнѣния а молитвата ѣ смирена и пълна съ вѣра.

Това е една огкрвена и искрена душа, която не знае нито хитрости, ниго лъжа. Много търпелива и кротка, тя се отличава съ състрадание, милосърдие, чувствителностъ и благородство. Чувствата ѣ пълни съ благородство и достоинство; тя умѣе да внушава уважение къмъ нейната личностъ. Много малко ѣ трѣбва, за да бжде щастлива. Тя е добродѣтелна по природа и прави добро безъ никакво усилие. Има живо и богато въображение, остъръ и наблюдателень умъ. По природа е поетка, артистка и музикантка по вдѣхновение. Приежава силно прѣдчувствие и тайна интуиция, даже въ висша степенъ ясновидство. Сжщо така е прѣдразположена къмъ екстазъ и видѣния. Най-послѣ ѣ щастливо и благотворно влияние на другитѣ. Въ нея нѣма нищо земно. Тя прѣминава по тази долина на сълзитѣ, злобата и поквареността, безъ да се оскверни отъ нищо земно и безъ да опита врѣднитѣ наслаждения и горчиви разочарования. Прѣждеврѣменно грабната отъ смъртта изъ обятията на своитѣ близки, тя заспива вѣченъ сънъ, прѣкрасната ѣ душа се издига въ небеснитѣ селения.

Б. Боевъ.

Разумностъ въ природата и въ човѣка.

Изучавање на природата по смисълъ.

„Задъ всѣко явление, задъ енергията
седи една разумна сила.“

Учительтъ.

Една отъ основнитѣ истини въ окултната наука е, че всичко е живо, всичко е надарено съ съзнание. Тая истина дава ключа за разбирането на дълбокитѣ тайни, които ни заобикалятъ. За по висшитѣ животни всички сж съгласни, че иматъ съзнание, но за низшитѣ нѣкои се съмнѣватъ, като привеждатъ нѣкои факти, че тѣхнитѣ движения се дължатъ на механични причини, на физико химични процеси, безъ участието на съзнанието. Но ако застанемъ на еволюционно гледище, дѣ ще туримъ границата между висшитѣ животни, надарени съ съзнание, и низшитѣ? Очевидно е, че такава граница не можемъ да намѣримъ, понеже има незабѣлѣзанъ прѣходъ между тѣхъ. Отъ друга страна има и прѣки доказателства, че низшитѣ животни, даже и едноклѣтъчнитѣ, иматъ съзнание. Сѣтивнитѣ органи у нѣкои мѣшести (медузата), послѣ зрителнитѣ органи у камшичнитѣ инфузории (elagellia) показватъ, че тѣ иматъ зрителни и други възприятия. А възприятията сж вече психиченъ процесъ, който доказва присъствието на съзнание.

Колкото до растенията, съществуването на организми, прѣходни между животинското и растителното царства, показва, че логически ненаучно е да отречемъ съзнанието у растенията. Напр., има организми, чиято прѣходностъ между растенията и животнитѣ е толкова ясна, че даже нѣкои отъ тѣхъ се изучаватъ едновременно и въ ботаниката и въ зоологията. Послѣ, статиститѣ сж сѣтивни органи, намѣрени напоследѣкъ у растенията, и тѣ показватъ, че растенията иматъ възприятия, слѣдователно и психиченъ животъ.

Нѣщо повече. Отъ по-новитѣ изслѣдвания се вижда, че психичното е важенъ факторъ при процеситѣ въ организма, а сжщо и при еволюционния процесъ. Това се доказва чрѣзъ така нареченото прѣко приспособление. Установяването на прѣкото приспособление (прѣко приспособление се нарича цѣлесъобразно реагиране отъ организма на дадени външни въздѣйствия въ такива случаи, дѣто всѣко дѣйствие на естествения подборъ е прѣдварително изключено) показва, че механичниятъ факторъ не е достатъченъ да обясни това реагиране на организма, и затова трѣбва да се приеме дѣйствието на другъ единъ, вжтрѣшенъ, психиченъ факторъ въ организма.

Окултизмът приема, че не само растенията, но и минералното царство е надарено със съзнание — разбира се, на по-слаба степен, наречено подсъзнание. Не ще и дума, когато употребяваме думата „съзнание“, не трѣбва да антропоморфозираме този терминъ и да придадемъ на растителното и минералното царства съзнание, подобно на човѣшкото.

Разширение на съзнанието.

„На пролѣтъ, когато цвѣтята никнатъ, дърветата цвѣтятъ, наблюдавайте ги и провѣрвайте резултатитѣ. Въ тѣхъ ще намѣрите смисъла на живота“.

„Ако въ васъ има съзнателенъ животъ и сте настроени любовно къмъ всички същества, вие ще прѣвърнете слънчевата енергия въ „акаша“*) и ще усѣтите въ себе си една велика приятна божествена музика. Прѣзъ извѣстни часове на деня, по обѣдъ, но повечето сутринъ, идатъ периодически вълни отъ слънцето, които носятъ съ себе си положителни идеи“.

Учительтъ.

Изучаването на природата по форма е оформило наукитѣ въ днешния имъ видъ: днешната медицина, днешната индустриална химия, днешната техника и пр.. Обаче, много по-широки хоризонти се откриватъ, както за науката и приложнитѣ области, така и за душевния растежъ на човѣка, ако природата се изучава още и по съдържание и по смисълъ.

Днешната култура е толкозъ потънала въ материята, че отношенията ни къмъ природата сж механични. Тя се изучава по форма. При по-дълбокото ѝ изучаване можемъ да влѣземъ въ общение съ вътрѣшния ѝ животъ.

Тукъ важи слѣдниятъ законъ: Материалистичното отношение къмъ природата, изучаването само материалната ѝ страна, безъ духовната, причинява огрубяване на характера, казва Учителтъ. Изучаването на материалната страна на природата не трѣбва да се прѣнебрѣгва, но трѣбва да се придружи съ изучаването и на духовната ѝ страна.

Другъ единъ законъ гласи: Когато влѣземъ въ контактъ съ по-дълбокитѣ сили на природата, съ вътрѣшния ѝ животъ, развиватъ се заложбитѣ, спящитѣ сили на душата.

Никой пътъ не можемъ да се развиваме правилно, щомъ отношението ни къмъ природата е чисто механично. Ето защо, за пра-

*) т. е. енергия въ най-чистъ видъ,

вилното развитие на индивида и човѣчеството необходимо е едно ново отношение къмъ природата — интимно свързване съ вътрѣшния ѝ животъ. Тогазъ съзнанието се разширява и почва да работи въ едно по-високо поле. Ние влизаме тогазъ въ единъ красивъ свѣтъ; и въ най-обикновенитѣ нагледъ явления въ природата ще видимъ нѣщо красиво и пълно съ смисълъ.

Защо растението събужда у насъ чувства, настроения и то различни за разнитѣ растения? Дали това е само подъ влияние на формата? Прѣди всичко има взаимодѣйствие между етернитѣ и по-висши строителни сили на растението и на човѣшкия организъмъ. Но освѣнъ това тукъ има общение и съ вътрѣшния животъ на растението. Последното има вътрѣшенъ, психиченъ животъ, съ който можемъ да влѣземъ въ общение.

Дали ще успѣемъ да влѣземъ въ контактъ съ животѣ сили на растението и на цѣлата природа, зависи отъ нѣколко причини. Тукъ прѣди всичко важи слѣдниятъ законъ:

Човѣкъ, за да се свърже съ извѣстни сили на природата, трѣбва да отвори душата си за тѣхъ т. е. поне да съзнава тѣхното присѣствие въ природата.

Този законъ обяснява, защо при нашитѣ чисто механични възрѣния, ние тѣй малко се свързваме съ по-дълбокитѣ сили на природата. Когато отношението ни къмъ природата е чисто механично, тя е заключена прѣдъ насъ. Когато мислимъ, че тя се изчерпва само съ механичнитѣ явления и закони, ние си затваряме душата, съзнанието за по-дълбокитѣ ѝ живи, разумни сили. Ние правимъ душата си прѣдварително недостъпна за тѣхъ. Съ такива погрѣшни схващания, съ такова неразбиране на по-дълбокитѣ закони, ние сами затваряме за насъ възможността да влѣземъ въ общение съ по-възвишенитѣ сили, които ни заобикалятъ.

Ето защо, когато отидемъ всрѣдъ природата съ съзнание, че формата, видимото е само външно изявление на разумнитѣ сили, които работятъ въ нейната лаборатория, тогазъ вече има благоприятни условия за влизане въ контактъ съ тѣхъ. И тогазъ ще почерпимъ много отъ нея! Когато съ такова съзнание отидемъ при цвѣтата, дърветата и пр., ние ще влѣземъ въ контактъ съ разумнитѣ сили, които работятъ въ тѣхъ и това ще ни повдигне. Сжщиятъ законъ има приложение не само по отношение на растенията, но и по отношение на слънчевитѣ лъчи и всички други области на живота. Ако искашъ да се свържешъ съ по-дълбокитѣ, духовни сили на слънчевата свѣтлина, трѣбва да имашъ въ съзнанието си, че тѣ сж изявление на разумни сили. И тогазъ ти си въ благоприятни условия да се свържешъ съ послѣднитѣ, да почерпишъ отъ слънчевата свѣтлина нѣщо, което иначе не би получилъ. Сжщо така, ако мислишъ, че храненето е чисто механиченъ процесъ, ако мислишъ, че храната е само нѣщо материално, само съ физико-химични сили, ти по-малко ще получишъ отъ нея, нѣма да влѣзешъ въ контактъ съ по-дълбокитѣ ѝ сили.

За влизане въ по-интименъ контактъ съ вътрѣшния животъ на природата има и другъ факторъ. Тукъ е въ сила и слѣдниятъ законъ:

За да се свържешъ съ извѣстни духовни

сили въ природата, трѣбва да се издигнемъ въ своето съзнание до това поле, въ което тѣ дѣйствуватъ.

Можемъ съ една аналогия съ безжичния телефонъ да пояснимъ това. За да приеме той вълни отъ Берлинъ, трѣбва антената му да бже нагласена да приема вълни съ такава дължина, каквито изпраща антената въ Берлинъ. Ако нагласишъ така, щото антената ти да приема вълни отъ друга дължина, тогазъ ще можешъ да приемешъ напр. вълни отъ Парижъ, но не вече отъ Берлинъ.

Въ цѣлата природа работятъ духовни сили отъ възвишенъ характеръ; работятъ възвишени същества отъ една йерархия, която е далечъ надъ човѣчеството въ своята еволюция. Тѣ сж проводникъ, чрѣзъ който се проявяватъ божественитѣ сили. Цѣлата природа, която виждаме около насъ, е само завѣса, задъ която се намира лабораторията, въ която работятъ тѣзи разумни, съзнателни сили на йерархията.

Ето защо, когато отидемъ всрѣдъ природата съ онова повдигнато състояние на съзнанието, съ душа пълна съ любовъ, съ чувство, вѣра, миръ, радостъ и благодарностъ, тогази, ще почерпимъ отъ гората, отъ слънчевитѣ лъчи, отъ храната и пр. повече. Това е, защото тогазъ твоего съзнание е повдигнато до това поле, въ което работятъ тѣзи възвишени сили.

Човѣкъ влиза въ контактъ съ тѣзи живи сили около него, въ хармония съ които се намира неговото съзнание.

Горнитѣ закони важатъ и за нашитѣ отношения съ хората. Ако ти съзнавашъ, че въ човѣка живѣе само физичното съзнание, ти ще влѣзешъ въ външни, механични отношения съ хората. Но ако знаешъ, че въ всѣки човѣкъ живѣе нѣщо благородно, даже и у най-падналия, тогазъ ще можешъ да влѣзешъ въ контактъ съ красивото у тѣхъ.

При това разбиране на нѣщата нашето отношение къмъ цвѣтята, дърветата, камѣнитѣ, изворитѣ и пр. ще бже свързване съ вътрешния животъ на природата. Ние ще станемъ тогазъ интимни съ тѣхъ, и тѣ ще почнатъ дани говорятъ, но тѣ говорятъ по особенъ начинъ. Тѣ говорятъ съ музика.

Една възвишена хармония се разлива около тѣхъ, и съ нея тѣ изявяватъ своето естество. И когато човѣкъ отиде при тѣхъ съ това свещенно чувство, той ще я долови ако не външно, то поне вътрешно, чрѣзъ интуиция. И тая хармония, тая музика, съ която тѣ говорятъ, съдържа идеи.

И тогазъ съзерцанието на природата ще роди въ човѣка идеи, ще бже изворъ на идеи.

Но сжщото е и по отношение на слънчевата свѣтлина, по отношение свѣтлината отъ звѣздитѣ и пр. Тая свѣтлина е само възвишенъ изразъ на психични силн. Въ сжщностъ свѣтлината е музика, тя е проникната отъ една музика, отъ една хармония, която пълни цѣлата природа. Както музиката, която иде отъ цвѣтята, така и тази, която ни иде съ свѣтлината, човѣкъ

може да долови ако не външно, то интуитивно. И когато съ такъво разположение на душата човѣкъ възприема слънчевата свѣтлина, нови и нови идеи ще се раждатъ у него. Може всѣки да направи опитъ. Когато отидешъ при слънцето съ такъво разбиране на нѣщата, тогазъ цѣлиятъ товаръ, който имашъ, ще се смене, и ще се върнеше радостенъ, съ красиви, свѣтли, възвишени идеи и съ импулъс за дѣйностъ.

Слънчевитѣ лъчи ни говорятъ. Тѣ ни разкриватъ все нови и нови идеи; това, което сж ни говорили вчера, днесъ нѣма да се повтори. Днесъ тѣ ще ни дадатъ нови откровения, ще родятъ нови идеи въ насъ. Разумната природа всѣки день ни носи нови откровения, които никой пжтъ до сега не сж били давани. Тукъ важи сжщиятъ законъ, който важи и за вътрешния ни животъ: ако човѣкъ е чистъ и съ будно съзнание, всѣки день вътрешниягъ му животъ ще му носи все нови и нови откровения.

По единъ новъ начинъ трѣбва да се гледа и на природнитѣ красоти, за да раздвижатъ тѣ спящитѣ сили на душата. Като съзерцавашъ природнитѣ красоти като изявление на разумни сили, тогазъ твоитѣ дарби се развиватъ, събуждатъ се силитѣ на душата ти. Често говоримъ за влиянието на природнитѣ красоти за облагородяването на душата. Обаче тукъ важи сжщиятъ законъ, който изтъгнахме по горѣ. Учителътъ казва: „Къмъ формитѣ въ природата новиятъ човѣкъ ще има ново отношение. Той нѣма да ги мисли за плодъ на механични сили, но като изявление на разумни сили, които работятъ въ природата. Въ природата има и други художници извънъ хората. Когато гледаме на природнитѣ красоти по този новъ начинъ, тѣ ще събудятъ въ насъ по-дълбоки сили. Ти си обремененъ; казващъ, че живота нѣма смисълъ. Азъ бихъ прѣпоръчелъ на мнозина, които сж песимисти, да наблюдаватъ живота на петерудата, да видятъ, колко сж красиви пеперудитѣ. Когато посадишъ едно сѣменце, чакашъ много години, за да видишъ порасналото дърво. Сжщо така и тази пеперуда е едно сѣменце, и трѣбва да почакашъ слѣдующата фаза, за да я разберешъ. Пеперуднитѣ крила не сж съчетание на механични сили, но тѣхъ е изработила една интелегентностъ съ своята четка“.

Днешното възпитание е механизировано. Трѣбва да се влѣе въ него духовенъ елементъ, животъ. Днесъ ученицитѣ кжсатъ цвѣттята на екскурзия, изучаватъ ги откъснати въ класъ и пр. Растенията трѣбва да се изучаватъ всрѣдъ самата природа и то съ онова любовно живо чувство, което ще свърже ученицитѣ съ вътрешния животъ на природата; и тогазъ тѣ ще получатъ отъ нея нѣщо, което ще даде голѣмъ тласкъ на тѣхното развитие. Дѣтето трѣбва да работи всрѣдъ природата: да отглежда цвѣтя, плодни дръвчета, зеленчуци и пр. Но ако тая работа се върши механично, нѣма да има онова възпитателно значение. Трѣбва да се внесе идейностъ въ тая дѣйностъ. Дѣтето трѣбва да дойде до интуитивно долавяне на разумното, което работи задъ видимитѣ форми на природата. Учителътъ казва:

„Човѣкъ не може да даде на другитѣ извънъ това, което има“. Учителитѣ не могатъ да дадатъ на ученицитѣ това, което сами нѣматъ. Тѣ колкото и увлекателно да приказватъ, могатъ да дадатъ само отъ това, което иматъ проявено въ себе си. Ето защо сами тѣ трѣбва да иматъ това ново отношение къмъ природата, трѣбва да го прѣживѣятъ, за да могатъ да въведатъ ученицитѣ въ свещенния храмъ на природата.

Разумното въ човѣка.

„Човѣшката душа е космосъ. Човѣшката душа е океанъ. Ние още не сме познали себе си. Не сме се познали и единъ другъ. Това нѣщо което ние не знаемъ, това сме самитѣ ние“.

„Когато срѣщнете нѣкой вашъ приятель, да прочетете поне единъ листъ отъ неговата свещенна книга“.

Учителътъ

Въ сжщностъ нѣма животъ извънъ живота на Първото Начало, Разумното Начало, извънъ живота на Великото въ свѣта Въ сжщностъ еволюцията е постепенна все по-голѣма и по-голѣма проява на това Първото Начало. Колкото едно царство е на по-висока степенъ на развитие, толкова повече ще го проявява въ себе си. Даря темъ, значи да проявяваме все повече и повече Бога чрѣзъ насъ. И така, съ Разумното Начало, което работи всрѣдъ цѣлата природа, ние сме въ непосредственъ контактъ и отъ вжтрѣ, чрѣзъ собственото наше по дълбоко естество.

Човѣкъ не е намѣрилъ още себе си. Единъ храмъ, свещенъ храмъ се крие въ всѣки единъ чевѣкъ. У него има нѣщо повече, отколкото си мислимъ. Въ този олтаръ гори неугасимъ пламъкъ, неугасимъ и всрѣдъ най-голѣмитѣ бури. Единъ примѣръ: Свидригайловъ, единъ отъ героитѣ на романа „Униженитѣ и оскърбенитѣ“ отъ Достоевски, е морално покваренъ, той живѣе само за себе си; живѣе единъ животъ развратенъ и безидеенъ. Обаче въ единъ моментъ на своя животъ той чувствува, че е неудовлетворенъ, чувствува пустота; не го задоволява това, което вижда около себе си, макаръ и въ въчшно, материялно отношение до е обезпеченъ и може да се отдава на всички свѣтски удоволствия.

Този копнежъ у всѣки човѣкъ — макаръ и въ нѣкои моменти на пробуждане само — къмъ красивото, свещеното, чистото, иде отъ вжтрѣ.

Когато човѣкъ желае да живѣе за красивото, доброто, когато копнѣе за единъ по-красивъ свѣтъ (вижъ стихотворението „Боръ“ отъ Ив. Вазовъ), това иде отъ душата. Тогазъ послѣдната ни шепне за всичкитѣ възможности, които се криятъ въ нея.

Всѣки човѣкъ има тѣзи свещени часове, когато душата, Божественото въ човѣка се проявява повече или по-малко, за нѣколко

мига може би или за повече. И веднага тя донася съ себе си сила, радост, вѣра, чистота, свѣтлина, миръ, любовъ. Въ тѣзи минути човѣкъ прощава на всички, съзнава себе си като същество, което обича, жертвува се, помага. Той чувства тогазъ връзките си съ цѣлокупния животъ на битието; за него въ този моментъ всички сж братя, сродни, близки, мили. Това сж минути на вдъхновение. Тогазъ идватъ идеи.

Защо, когато Божественото въ насъ се прояви, иде радостта? Защото оковитѣ сж паднали, ограниченията сж паднали, и човѣкъ се чувства свободенъ. Тогазъ рухватъ границитѣ между насъ, разбираме единството на живота и се образува онази неразривна връзка между душитѣ!

Въ най-голѣмитѣ противорѣчия, всрѣдъ най-голѣмитѣ бури и изпитания, прѣзъ които минавашъ, вслушай се въ този зовъ отъ вжтрѣ, и ще усѣтишъ радостъ и вѣра. Учителътъ казва: „Постоянно ни идатъ свѣтли мисли, свѣтли чувства, благородни стремежи. Отъ дѣ идатъ тѣ? Тѣ идатъ отъ Разумното, отъ Бога, който работи въ насъ. Всички благородни потици човѣкъ получава отъ Възвишеното, което работи въ него“.

И така, Любовта ни обгрѣща както отъ вѣнъ, така и отъ вжтрѣ.

Само тѣзи можемъ да познаемъ, които обичаме. Само тогазъ читѣ ни се отварятъ и ставаме способни да видимъ въ тѣхъ това, което другъ никой не вижда.

Майката обича дѣтето си и вижда въ него това, което никой другъ не вижда. За другитѣ това дѣте може да е бездарно, глупаво, лѣниво, но за нея то е добро, умно, даровито. Кой е правъ? Тя е правата. Тя го обича и чрѣзъ любовта си тя може да вижда у него това, което никой другъ не вижда.

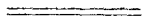
Какви нови отношения ще има между насъ, когато станемъ способни да виждаме въ хората и въ всички същества свещената книга! Тая свещена книга е Богъ, Красивото, което работи въ всички души. Когато прочетешъ отъ нея макаръ и единъ листъ, една страница, единъ редъ, ти си вече въ съприкосновение съ Великото въ свѣта; това ще бжде важно откровение за тебъ.

Новата култура носи нови отношения къмъ всички същества. Само когато човѣкъ стане способенъ да вижда красивото въ душитѣ, тогазъ отношенията ще прѣстанатъ да бждатъ механични, а ще бждатъ връзки между душитѣ. И тѣзи връзки сж истински и трайни. А другитѣ връзки сж врѣмenni, плиткн, тѣ лесно отпадатъ. Но нѣкой ще каже: „Този човѣкъ има такива и такива слабости“. Той е въ периода на развитието. Това е само една фаза отъ развитието на нѣщо по-горно.

Това ново отношение единъ къмъ другъ ще събуди дълбокитѣ сили и дарби на душата. Животътъ на личността, когато сж разслабени връзките съ колективния животъ, е безплоденъ; тогазъ дарбитѣ които крие душата, оставатъ не проявени. Всѣко разслабване на връз-

китѣ съ цѣлокупния животъ води къмъ израждане. Днешното механизирание на живота води къмъ такова разслабване,

Когато се научимъ да виждаме Красивото въ всички сщества, тогазъ човѣшкото съзнание ще почне да работи въ едно по-високо поле и ще има условия за нова култура.

Миросъ Метерлинкъ.

Душата на цвѣтята. *)

(Прѣводъ).

Азъ искамъ само да напомня за нѣкои факти, които отдавна сж извѣстни на всички ботаници. Не съмъ направилъ никакво ново откритие, и моята скромна роля се изчерпва само съ нѣкои прости наблюдения. Разбира се, азъ съвсѣмъ нѣмамъ намѣрение да дамъ всички доказателства за душата на цвѣтята. Тѣзи доказателства сж безбройни и се срѣщатъ постоянно, особено у цвѣтята, у които най-силно е изразенъ стремежътъ къмъ Духа и свѣтлината.

Ако и да има растения, и въ частностъ цвѣтя — несрѣчни и не-счастливи, но нѣма нито едно отъ тѣхъ, което да не притежава умъ и изобрѣтателностъ. Всички тѣ се стараятъ да достигнатъ своитѣ задачи. Тѣ прибѣгватъ къмъ комбинации, механизми, които често сж изпрѣварили изобрѣтенията и познанията на човѣка въ областта на механиката, балистиката, хвърчението и пр.

Растенията, които изглеждатъ тѣй мирни, покорни, у които всичко изглежда де е мълчание, послушание, напрѣтивъ развиватъ най-голѣма дѣйностъ за по-добра сждба. Най-сществениятъ органъ на растението, — коренътъ, е свързанъ нераздѣлно съ земята. Съ това растението е осждено на неподвижностъ отъ раждането до смъртта си. И силата на тѣхната фиксъ-идея да се издигнатъ отъ тъмнината на корена нагорѣ и да цвѣнатъ въ свѣтлината, прѣдставлява една драма, която съ нищо друго не може да се сравни. Растението се насочва къмъ една единичка цѣль: да се освободи отъ сждбата на корена си чрѣзъ своитѣ цвѣтове, да се освободи, да излѣзе отъ тѣсната срѣда, въ която е затворено, да си измисли крила или да ги привлече, да побѣди пространството, въ което турено отъ сжд-

*) Съкратенъ видъ на избрани мѣста отъ книгата му съ сщщото заглавие.

бата, да се приближи до едно друго природно царство, да проникне въ единъ живъ и подвиженъ свѣтъ. Растението дава човѣку единъ чудесенъ примѣръ на смѣлостъ, устойчивостъ и изобрѣтателностъ. Ако ние бихме приложили само половината отъ енергията, съ която работи нѣкое дребно градинско цвѣте, за да облекчимъ натиска на страданията, старостта и смъртта, нашата съдба би била различна отъ сегашната.

Тая нужда отъ движение, тая жажда за пространство се забелѣзва както при цвѣтоветъ, така и при плодоветъ и сѣмената. Всѣко сѣме, което пада при стеблото на майка си, е изгубено. Отъ тамъ голѣмото напрежение на растението да се освободи отъ това ограничение и да завладѣе пространството. Отъ тамъ и чудната система за разпространение на сѣмената. Нека си припомнимъ за крилатитѣ сѣмена на клена, на липата, скачащитѣ сѣмена на *Esbaliut* и хиляди други неочаквани механизми, които ни поставятъ въ очудване, защото можемъ да кажемъ, че нѣма почти ни единъ видъ сѣме, което да не е измислило нѣкакъвъ начинъ, за да се отдалечи отъ сѣнката на майка си.

Който не е училъ ботаника, не вѣрва каква изобрѣтателностъ и умъ сж употрѣбени отъ всички тѣзи растения, чиято зеленина радва очитѣ ни. Можемъ да споменемъ за главичката на дивия макъ. Знае се, че тя съдържа съ хиляди дребни черни зрънца. Тѣзи сѣменца трѣбва да бждатъ разпрѣснати умѣло и по-надалечъ. Но не само въ цвѣтоветъ и сѣмената, но и въ цѣлото растение — въ тѣхнитѣ листа, стѣбла, корени — откриваме слѣди отъ живъ умъ. Да си спомнимъ за чудесния опитъ, който правятъ по-долнитѣ клони или заплашенитѣ дървета за достигането на свѣтлината.

Никога нѣма да забравя примѣра съ едно великолѣпно стогодишно лаврово дърво. По неговото измжчено и болезнено извито стѣбло бѣше написана драмата на неговия труденъ и упоритъ животъ. Една птица или вѣтрѣтъ, — господари на неговата съдба, бѣха донесли сѣменцето на една скала, която отвѣсно се спущаше надолу. Тамъ бѣше поникнало дървото, 200 метра нвдъ планинската вода, недостъпно и самотно, всрѣдъ нажежени безплодни скали. Въ първо врѣме то бѣ изпратило своитѣ слѣпи корени за дълго и мжчително търсене на вода и почва. Но това растение по наслѣдственъ начинъ можеше да се справи съ тази задача, защото е единъ видъ, който познава южната суша. Но сега дръвчето имаше да разрѣши една много по-сериозна и неочаквана проблема: то се намираше на една отвѣсна скала, тъй че неговитѣ върхове, вмѣсто да растятъ къмъ небето, се наклоняваха къмъ пропастьта. Значи дървото трѣбва, въпрѣки голѣмата си тежестъ, да се доближи до скалитѣ, да извие стѣблото. И следъ това дървото изпрати, не знамъ отъ кой инстинктъ вдъхновено, два яки корена, които излизаха надъ извитото мѣсто на стеблото, за да се заловятъ за гранитната скала.

Знае се, колко сж чувствителни нѣкои растения, напр. срамеливата мимоза, мухоловката, росянката и пр. Тѣ сж вече прѣминали тайнствената и безъ съмнѣние въображаема граница, която раздѣля растителното царство отъ животинското.

Но нѣма нужда да се отива толкозъ далечъ. Толкозъ умъ и собствени движения се намиратъ и въ другия край на растителното царство. Това е приказниятъ миръ на споровитѣ растения, много отъ които могатъ да се изучатъ само подъ микроскопъ. Напр. играта на споритѣ у хвощоветѣ е съ една безподобна изобрѣтателностъ и гениалностъ.

А у воднитѣ цвѣтя има други чудеса.

Тѣй катѣ тѣхнитѣ цвѣтове не могатъ изобщо да се опрашатъ въ водата, то всѣко едно отъ тѣхъ е измислило специаленъ начинъ, различенъ у разнитѣ растения, за да се запази сухъ тичинковиятъ прашецъ и да извърши опрашването. Напр. обикновената морска трѣва (*Zostera*) е скрила своитѣ цвѣтове въ особени звѣнци. Водната роза изкарва цвѣтоветѣ си надъ водата и ги подкрѣпя и храни чрѣзъ извънредно дълго стебло, което става още по-дълго, щомъ водното равнище се издигне.

Водното растение *Tiarapatans* образува мѣхури пълни съ въздухъ, поради което цвѣтоветѣ се издигатъ надъ водата. Тамъ става опрашването; слѣдъ това въздушнитѣ мѣхурчета се напълватъ съ лигава течностъ, която е по тежка отъ водата, и затова цѣлиятъ апаратъ отново слиза въ водата, дѣто узрѣватъ плодоветѣ.

Ощо по интересна е мѣхунката (*Utricularia*). Тя расте въ нашитѣ блатъ, трѣсавища и пр. Дългото ѝ тесно, пълзящо стѣбло е снабдено вмѣсто съ листа, съ разклонени нишки. При дръжката на така видоизмѣненитѣ листа се забелѣзватъ крушообразни мѣхурчета, чийто горенъ край притежава отворъ. Отворътъ има клапа, обрната на вътрѣ и снабдена съ космици. Когато наближи врѣме за цвѣтежъ, тѣзи мѣхурчета се напълватъ съ въздухъ, растението става по-леко, издига се надъ водната повърхностъ, дѣто цвѣти съ жълти цвѣтове. Това става прѣзъ юний, юлий и августъ. Слѣдъ опрашването и оплодяването развива се плодътъ; тогава водата прониква въ мѣхчетата, съ това растението става по-тежко и пакъ се потопява въ водата.

Не е ли странно, че въ този малъкъ апаратъ сж приложени нѣкои отъ най-плодотворнитѣ човѣшки открития: службата на клапитѣ, налѣгането на въздуха и на течноститѣ, Архимедовиятъ законъ.

Прѣди да оставимъ воднитѣ растения, нека споменемъ за *Валиенерията*. Цѣлиятъ ѝ животъ прѣминава въ водата въ единъ видъ полусънъ, додѣто дойде врѣме за цвѣтежъ. Тогазъ женскиятъ цвѣтъ бавно се издига като спирала нагорѣ и излиза надъ водната повърхностъ, и плавайки по нея, се разтваря. Мжжкитѣ цвѣтове, носители на тичинковия прашецъ, се издигатъ нагорѣ, обаче стѣблото имъ е много кжсо. Тѣ никога по този начинъ не би излѣзли на дневната свѣтлина. Тогазъ тѣ се откъсватъ отъ дръжката си и излизатъ на повърхността. Осждени на смъртъ, тѣ за кжсо врѣме плаватъ по водата, опрашването се извършва. Следъ това женскитѣ цвѣтове затварятъ своитѣ вѣнчета, спиралната имъ дръжка се завива, и тѣ пакъ се отпущатъ въ воднитѣ дълбочини, за да узрѣятъ тамъ плодоветѣ.

Карамфиловото растение *Silene italica*, едно скромно бѣло цвѣтенце, което се намира въ голѣмо количество подъ маслиновитѣ дървета, е насочило своята мисль въ друго направление. Повидимому твърдѣ страховито, твърдѣ загрижено да не би нечисти и нежелателни

насекоми да посѣтятъ цвѣтоветъ му, то се покрило стѣблото си съ жлъзести косми, които отдѣлятъ лѣпкавъ сокъ. Чрѣзъ послѣдния паразитнитъ насекоми се спиратъ. Други лѣпкави растения остроумно сж упростили това приспособление. Тѣй като тѣ прѣди всичко се боятъ отъ мравките, тѣ сж намѣрили, че за тая цѣль е достатъченъ единъ широкъ лѣпкавъ пръстенъ подъ възела на всѣко стѣбло. Тѣкмо както правятъ и градинаритъ, когато намазватъ стѣблото на овошнитъ дървета съ пръстѣнъ отъ катранъ, за да прѣпятствуватъ на изкатерването на гжсеницитъ.

Но най-странни сж тѣзи срѣдства, чрѣзъ които растенията механически се защищаватъ.

Тукъ ще спомена хвоща, който има въ стѣблото си истинска броня отъ микроскопически кремъчни тѣлца. Тукъ трѣбва да се споменатъ и множество житни растения, които за да се прѣдпазятъ отъ охлювитъ, иматъ варъ въ своитъ тъкани.

Нека изложа нѣколко примѣра и за опрашването.

Седефчето (*Ruta graveolens*) е доста миризливо лѣчебно растение. Въ жълтото му вѣнче спокойно седятъ тичинкитъ въ кржгъ около дебелия осуканъ пестикъ. Когато узрѣе цвѣтниятъ прашецъ, всѣка една отъ тичинкитъ поредъ се допира до муцунката на пестика: навежда се една тичинка, после втора, третя и т. н. И послѣ по сжщия редъ пакъ се изправятъ. Това менъ се чинѣше толкова чудно, че отначало не повѣрвахъ на ботаницитъ. Но азъ самъ констатирахъ у тѣзи тичинки усѣта за врѣме много пжти, прѣди да имамъ смѣлостта да го потвърдя. И азъ намѣрихъ, че тѣ рѣдко сбъркватъ.

Много далечъ ще отида, ако рѣча да увелича тѣзи примѣри.

Една проста разходка въ гората на полето ще ни позволи да направимъ потози прѣдметъ хиляди наблюдения, тѣй странни, колкото сж и тѣзи, които ботаницитъ ни разправятъ.

Нека спомена и за единъ видъ паячна къклица (*Nigella damascena*). Цвѣтоветъ му сж нѣжносини, красиви, както нѣкои цвѣтчета въ старитъ картини. Тичинкитъ сж по-ниско отъ муцункитъ на пестичитъ. Въ единъ опрѣдѣленъ моментъ, когато окапятъ вѣнечнитъ листа, петтѣхъ пестици се навеждатъ съ симетрични движения на петъ страни и се допиратъ до тичинкитъ, за да взематъ прашеца отъ тѣхъ.

Тукъ виждаме изобилно туй, на което не си се надѣвалъ. Може да се напише дебела книга за душата на цвѣтята, както Роненсъ написа такава за ума на животнитъ. Обаче настоящата книга по никой начинъ не иска да служи като ръководство по този въпросъ; азъ искамъ само да насоча вниманието върху тѣзи интересни явления, които ставатъ навсѣкждѣ около насъ въ свѣта, въ който ние въ гордостта си се мислимъ за привилегировани същества.

Несъмнено цвѣтето притежава разумъ и воля, и за да ги отнемемъ, трѣбва да прибѣгнемъ до тъмни хипотези.

Нѣка искатъ да обяснятъ всичко това чрѣзъ естествения подборъ. По-нататкъ ще видимъ че съ обясненията чрѣзъ естествень подборъ нищо не е обяснено.

Georg Nordmann.

Моето раждане.

Душата ми е пламъкът от вѣчния пламъ!

Когато ме роди моята майка, на възхода на небето опжваше лжкъ огненъ знакъ. Затова обичамъ приказкитѣ на слънцето, затова копнѣя по него.

Душата ми политна като падаща звѣзда. откъсната отъ огненото сърце на свѣта. Далечни пилигрими видѣха блѣскава черта въ нощьга прѣдъ моя денъ, — тѣхъ срѣзнахъ въ пѣтя къмъ земята. и тѣ ме отведоха на северъ.

Съ дрѣхата на северното царство облѣкоха душата ми — — —

Дълго врѣме стояхъ при Тѣхъ. Тѣ повалеяха тежки смолести стебла на хилядилѣтни дървета и по цѣли дни ковѣха съ тѣпи удари корабъ за далечно пѣтуване.

Морето на северъ тракаше съ леденитѣ спили, що плуваха въ зеленитѣ води, а въ нощитѣ слушахъ неговитѣ плѣсни.

Душата ми — огнена птица въ северенъ плѣнъ, запомни тия плѣсни, и сега ги прѣповтаря въ пѣстритѣ си сѣнища.

Корабъ градѣха мълчаливи майстори. Неусѣтно той растѣше на брѣга, и вечеръ когато се запалваха бѣли сияния, неговата фигура се открояваше като тъменъ силуетъ на великанъ, разперилъ рѣцѣ.

Отъ най-голѣмото дърво, расло съ вѣкове, издигнаха гигантска мачта. Отъ нейния върхъ окото на буденъ стражъ щѣше да оглежда необятната ширъ на морето и знацитѣ за пѣтъ по звѣздното небе.

Бѣлото мълчание на северната земя ме научи на размисълъ. Звездитѣ отпечатиha своятъ образъ въ душата ми, Гледахъ въ безмълвнитѣ нощи огненото трѣпнещо, бисерно сияние и чувахъ сѣкашъ музиката на тѣхния вѣченъ вървежъ.

Звѣздитѣ възлюби душата ми и затова сега ги дира всѣка нощъ въ далечния сводъ, затова напрѣгамъ ухо и мжча се да доловя неразгаданиятъ говоръ, що иматъ тамъ въ висинето.

А страннитѣ мълчаливи приятели непрѣстано съ глухи удари ковѣха кораба на моето далечно пѣтешествие — — —

Понѣкога, като сребърни видѣния, отминаваха надолу обковани войни. Шумътъ на тѣхнитѣ стѣпки загиваше помежду стволонетѣ на вѣковнитѣ дървета, като таенъ отзвукъ за тайното имъ пѣтешествие.

Корабътъ растѣше. Само глухи удари на топори отекваха като тежки въздишки изъ недрата на стари лѣсове, и морето съ своя смжтенъ говоръ разказваше думи на нѣкакво сказание! — — —

Азъ научихъ пѣтя на звѣздитѣ. Научихъ тайната на дванадесетъ царства, прѣзъ които минава слънцето въ вѣчното колело и разумѣхъ знаменията, които съ огънь се чертаятъ по небето.

Единъ день готовиятъ корабъ бѣ извлеченъ въ водата, готовъ да плувне въ морето, което чакзше отколѣ. Мълчаливитѣ северни плувци оставиха топоритѣ и ме заведоха далеко тамъ, кждѣто свърш-

ваха горитѣ, кждето начеваше дългиятъ день и дългата синя нощъ.

Тамъ чакахъ, привелъ колѣно до земята. Никога не видѣхъ вече такава нощъ!

Съ леки, едва дочути стѣпки при мене приближи войнъ. Той бѣше цѣлъ облѣтъ въ свѣтлина. Божественнѣ му очи гледаха съ всичката благость, съ всичката сила и любовъ на свѣта.

Азъ го погледнахъ съ радостъ и благоговѣние. Това бѣ Той, вѣчниятъ ми спѣтникъ, невидимиятъ въ земнитѣ ми дни.

Той ме запаса съ мечъ, сложи рѣцѣ на раменетѣ ми и кротко ме цѣлуна по челото.

Въ минутата на мълчание, която прѣживѣхъ съ него, научи ме на хиляди нѣща. О, колко трѣбва да направя, за да изпълня неговото кротко порѣчение! — — —

Отъ тоя день морето стана моя друмъ. Попѣтни вѣтрове надуха яки платна, изпукаха тежки мачти и корабѣтъ, израснахъ подъ ударитѣ на мълчаливитѣ пилигрими, плувна надолу къмъ страната на сбждването, тамъ кждѣто се родихъ, кждѣто първи пѣтъ видѣхъ слънцето.

Въ тоя мигъ стрѣлецѣтъ бѣ на стражъ при вратата на свѣта. Подъ неговия знакъ земята ме прие.

Бѣли странници пѣтуваха съ мене. Кждѣ сж тѣ сега? Да не сте вие, мои братя, пѣли дългъ друмъ. Прѣпасани ли сте съ мечъ, гори ли душата ви въ блѣнъ за чудната, прѣдвѣчната страна, кждѣто задъ бѣлитѣ знамена на сиянията кротко ни чака Той, потъналъ въ размисълъ! — — — — —

Морето, пакъ широкото море съ нестихващитѣ бури ме доведе въ човѣшката арена. Морето знае прѣдвѣчната история на душата. Попитайте морето, когато стоите самотни край брѣга! — — — —

Душата ми е отломъкъ отъ вѣчниятъ пламъ. Жилавъ тетивъ на лѣжъ изпѣваше огнения знакъ, когато се родихъ, Той ми сочи пѣтя. По него сж минали мнозина.

Душата ми е огнена птица, живѣла въ северното царство, облечена въ дрѣхата на северна земя.

Отломъкъ е душата ми отъ вѣчния пламъ!

Затова обичамъ приказкитѣ на слънчевитѣ страни, затова по слънцето копнея, братя мои!

„Отъ онѣзи хора, у които живѣе Божествената Любовъ, лѣха една особена топлина, едно особено разширение. Дѣто и да влѣзе такъвъ човѣкъ, носи миръ за всички окръжаващи. Всички сжщества, даже най-малкитѣ, чувствуватъ тази Любовъ“.

Учительтъ,

Тихият гласъ

Нощъ. Разбуди ме нѣкакъвъ гласъ, приличенъ на тиха пѣсенъ. Станахъ, вслушахъ се, — наврѣдъ бѣ тишина. Прѣзъ тъмно-синьото стъкло надничаше звѣзда. Приблжихъ до прозореца: Още хиляди, хиляди видѣхъ, поели пѣть въ далечното небе, но гласъ не чухъ отъ никждъ. Нощта бѣ властница, нейното мълчание царуваше и нѣчий гласъ не смѣше да го прѣкъсне.

Кой ли ме събуди отъ моя сънъ? Дали не бѣше тоя викъ, роденъ отъ самата нощъ?

Дали не бѣ будителтъ, що тихо позовава спящитѣ?

Погледнахъ навънъ. Нощта ме гледаше съ тъмно-синитѣ очи и по царствената ѝ плащаница бѣха изписани тайни знаци. Звѣздитѣ пишеха пѣтища за вѣковетѣ — — — —

Цѣлиятъ свѣтъ бѣ млъкналъ, но нѣчий гласъ — гласъ на буденъ ме извика и трепна моето сърце.

Кой сега е буденъ въ тая нощъ?

Не ме ли призоваха измамници въ мрачината да напусна своя домъ и да се лутамъ чуждъ въ тъмни неизвѣстни пѣтища,

Кога е тъй, защо сърцето ми се радва, трепка като птичка, която прѣдусѣщъ въ раненъ часъ прииждането на зората?

Не, не сж измамници това, шепнѣше потаенъ, вѣренъ гласъ. Вслушай се, защото има вече будни въ нощта!

Запалихъ свѣтилника, погледнахъ въ книгата на мъдростта и тамъ така бѣ писано:

„По радостта, що оставятъ въ сърцата ни, ще ги познаемъ, че тѣ сж пратеници на великия Будителъ!“

А тихиятъ гласъ въ душата ми шепнѣше:

„Сега е още мракътъ властелинъ. Почакай малко. Не сж далече прѣдутренитѣ часове“.

Погледнахъ прѣзъ прозореца. Нощта ме гледаше отвънъ съ тъмно-синитѣ очи, а по царствената плащаница, звѣздитѣ пишеха пѣтища за вѣковетѣ, и черта, кждѣто щѣха да прѣминатъ съ развѣти гриви златнитѣ коне на идващия денъ!

„Кой народъ, който е работилъ съ лъжа, е успѣвалъ? Кой народъ, който си е служилъ съ насилие, е успѣвалъ? Никой народъ не може да надхитри природата. Всѣкога нарушението на единъ естественъ законъ води къмъ смъртъ, и цѣли раси сж били изтребени“.

Учительтъ,

Великият копнежъ

Една пролѣтна утринъ на неговия животъ той видѣ вѣчно влюбената зора, облѣчена въ разноцвѣтна коприна и накитена съ украшения отъ мораво сребро и червено злато; тя стоеше на изтокъ и съ трепетъ очакваше слънцето, вѣчния изворъ на творческата свѣтлина, която носи живота.

„О! Научи ме да обичамъ като тебе съ вѣчна любовъ!“ извика пѣвецътъ на зората въ своето възхищение и съ тревога въ сърцето си очакваше думитѣ ѝ. Но въ този мигъ слънцето я погледна и зората поблѣдне отъ любовенъ копнежъ при неговия погледъ.

Младиятъ пѣвецъ гледаше любовта на зората и на слънцето и въ душата му се роди непрѣривния копнежъ да намѣри онзи, чието дихание е живота на творенията и словото на когото е тѣхното начало. Но ето, когато го повика съ думи и го дирѣше съ погледа си, той не се отзова на виковетѣ му и не се показва на очитѣ му. Скрѣбъ се роди тогава въ сърцето на пѣвеца и той го повика съ скрѣбъ на сърцето си.

„Кого диришъ съ виковетѣ си въ този животъ?“ запита го единъ отъ онѣзи, чието слово е свѣтлината, която говори на събуденитѣ.

„Онзи, който е вложилъ себе си въ любовта на безсмъртнитѣ и когото душата ми познава като непрѣривенъ копнежъ!“ рече поета и заради въ скрѣбта си.

„Непрѣривниятъ копнежъ, за който говоришъ, е истинскиятъ пътъ къмъ онзи, когото търсишъ“, каза тозъ, словото на когото е свѣтлина, която говори на събуденитѣ.

Ив. Изворовъ.

* * * * *

Еклектическата колония въ Мексико

„СУРИАВАРТАХЪ“.

(Извадки отъ циркуляра на сдружението отъ декември 1927 г.).

Сѣдалището на Всемирното Еклектическо движение, което до 1927 г. бѣше въ Римъ, се е прѣмѣстило на послѣдъкъ въ Мексико, прѣдвидъ на очакванитѣ обществени и природни промѣни, които щѣли да станатъ скоро въ Европа, и които промѣни биха направили невъзможна дѣйността на сдружението. По изчисления, направени върху устройството на голѣмата египетска пирамида, сдружението смѣта, че наскоро ще започне една нова всеобща война, която ще трае около десетина години.

Сдружението възнамърява да ангажира въ Мексико едно голѣмо пространство земя, гдѣто природнитѣ условия особено благоприятуватъ за развитието на земледѣлие. Планира се основаването на единъ градъ подъ името „Суриавартахъ“. Слѣдъ 3 мѣсечни проучавания установени били началата, върху които ще бжде поставена обществената организация на колонията и които трѣбва да гарантиратъ дѣйността и, въ хармония съ принципитѣ, които тя се стрѣми да реализира.

Колонията ще бжде економически тъй уредена, че да прѣдставлява една голѣма кооперация съ отдѣли: производственъ и възпитателенъ. Производствениятъ отдѣлъ ще обгръща земледѣлие, строежъ, индустрия, водоснабдяване, пѣтища и благоустройство. Възпитателниятъ отдѣлъ ще урежда: печатница, библиотека, училища, подпомагане (взаимно и обществено).

Ще бжде уредена още и една административно-економическа секция банка Суриавартахъ.

Всички разноски за издържане общежитието ще бждатъ за смѣтка на сдружението. Всѣки ще получава опрѣдѣлена заплата, еднаква за всички видове дѣйностъ, и при всѣко приключване на смѣткитѣ ще получи всѣки единъ съответенъ на капитала му дивидентъ отъ печалбитѣ. Личното богатство ще бжде по текуща смѣтка на разположение на собственика му.

Сдружението има за цѣль да привлича идеалисти, които искатъ да живѣятъ единъ по-свършенъ братски животъ, далечъ отъ зловреднитѣ влияния на модерната култура, но при условия благоприятни за умствено и духовно развитие.

Членове на сдружението могатъ да бждатъ хора отъ всички народности, стига да възприематъ ръководнитѣ начала на сдружението. Всѣки единъ членъ може да носи съ себе си свой частенъ капиталъ въ пари, който ще трѣбва да бжде вложенъ въ банката на колонията и срѣщу който вложителятъ става кооператоръ и ще има частна текуща смѣтка. Вънъ отъ това, всѣки единъ трѣбва да работи за общото дѣло, съобразно съ своитѣ знания, способности и умѣния. Прѣдпочитатъ се за членове опитнитѣ земледѣлци, строители и техници.

Бѣлѣжка отъ прѣводача:

Струва ми се, че България не по-малко отъ Мексико прѣдставлява едно благоприятно поле и условия за устройване подобни на горното общежитие. Въ духовното движение въ България има хора отъ всички професии и съ най-разнообразни способности. Има селяни въ това движение, които притежаватъ доста голѣми имоти, безъ да могатъ рационално да ги използватъ по досегашния начинъ, поради много причини. Въ България, не по-малко отъ колкото въ Мексико, има благоприятни природни условия за такава колония: обширна и плодородна земя, гори и обилни води. Нуждна е само една инициатива, подета и ръководена отъ безкористни и практични дѣйци, за да могатъ да се постигнатъ сигурни и добри резултати. Вѣрваме, че такава инициатива не ще закъснѣе да се прояви и въ България.

Сжобшава А. Б.

Вѣсти.

ИЗЪ ДВИЖЕНИЕТО ПО ОКУЛТНАТА ПЕДАГОГИКА.

Свободното училище въ Базелъ, което е по типа на Валдорфското, отъ пролѣтѣта на '928 г. открива новъ, по-горенъ класъ.

Евритмичното училище въ Щутгартъ почва лѣтния си семестъръ на 24 априлъ т. г.

Педагогически курсове за учители при Свободното Валдорфско училище. Цѣлѣта имъ е да подготвятъ учителски персоналъ за новитѣ училища. За сега курсътъ ще трае една година и ще обхваща както теорията на окултната педагогика, така и методитѣ за работа. Може този курсъ да се продължи и втора година за тѣзи, които сж изкарали първия курсъ. Курсътъ започва на 21 май т. г.

Педагогическа сбирка се урежда въ Есенъ (Германия) на 14 и 15 май т. г. Свиква се отъ „Централния възпитателенъ институтъ въ Есенъ“. Ще се разглеждатъ въ нея въпроситѣ отъ окултната педагогика. Лектори ще бждатъ учители отъ Валдорфското училище.

Педагогическа конференция ще се състои отъ 24—29 май въ Хамбургъ по инициатива на Валдорфското училище и Свободното училище „Волфгангъ Гьоте“ въ Хамбургъ - Вандебекъ.

Какъ млѣкопитающитѣ показватъ дъжда. Живи барометри.

Козитѣ търсятъ защитено мѣсто и се криятъ.

Коткитѣ се търкатъ съ лапитѣ по муцуната и ушитѣ. (Миятъ се).

Къртицитѣ усилено ровятъ земята, което се вижда по тѣхната къртичина повече отъ обикновено.

Едритѣ рогати животни обтѣгатъ

шия и обръщатъ муцуната срѣщу вѣтъра.

Плъховетѣ и мишкитѣ усилено цвѣркатъ и тичатъ, което се забѣлзва по шума който, е повече отъ обикновеното.

Конетѣ къркатъ и прѣхтятъ.

Овцетѣ не си отиватъ отъ пасището, трѣбва да ги гонишъ насила.

Магаретата реватъ по силно отъ обикновено.

Кучетата усилено ровятъ земята, овчарскитѣ кучета лѣгатъ и не гледатъ стадото, ловджийскитѣ и другитѣ кучета изпращатъ неприятна миризма, миришатъ на кучешина.

Какъ животнитѣ показватъ вѣтъра.

Едритѣ рогати животни играятъ, често правятъ скокове и си въртятъ главата.

Овцетѣ се въртятъ на едно мѣсто въртятъ си главитѣ и свършено се замайватъ.

Свинетѣ хващатъ съ устата сламки и ги разнасятъ по двора.

Когкитѣ драскатъ по вратитѣ, по краката на маситѣ, по пода и т. н.

Материята въ природата.

Материята се състои отъ химични елементи. Досега сж намѣрени на земята 40 такива, но повече отъ тѣхъ се намиратъ въ незначителни количества. Химичнитѣ елементи се срѣщатъ най-често въ видъ на химични съединения. Само около 20 отъ тѣхъ се срѣщатъ и свободни въ природата, а само петъ (благороднитѣ газове) само свободни. Половината отъ материята на земята е кислородъ — онзи газъ който поддържа горенето и дишането. Други по-разпространени елементи сж силиция (една четвъртъ отъ земята) алуминия, желязото, калция, магнезия, натрия и пр.

Познати сж три агрегатни състояния на веществото. Твърдата материя съгжстота 2'6 съставя 93 процента отъ масата на земята; течната (океанската вода) съгжстота 1'03 — 6'97 процента; а въздухообразната (атмосферата) — 0'03 процента.

Разпространението на химичните елементи въ твърдата частъ на земята е приблизително както горѣ е показало общо за земята.

Въ метеоритѣ сж намѣрени около 23 химични елементи, главно желѣзо, сѣра и кислородѣ.

Течната материя заема 1330 милиона кубически километра. Тя съдържа 38 елемента, главно водородѣ и кислородѣ. Отъ многото разтворени въ морската вода вещества най важно за практиката е готварската соль. Златото се съвсѣмъ незначително разтваря въ вода. Въ единѣ тонѣ морска вода има 0'05 гр. злато. Но водата въ океанитѣ е толкова много, че всичкото злато въ нея, разпрѣдѣлено на 1500 милиона хора, които обитаватъ земята, се пада всѣкому по 46,000 кгр. (Ако можехме да го извадимъ, всички хора биха станали богати!?)

Въздухообразната материя (атмосферата) съдържа въ състава си до 12 елементи, но главната ѣ маса съставятъ кислородѣтъ и азотѣтъ.

Въ организмѣтъ изобщо сж намѣрени 27 елемента. Отъ тѣхъ 12 сж застѣпени въ по голѣмо количество, а главната маса на живата материя е направена отъ четири: кислородѣ, водородѣ, вжглеродѣ, азотѣ. За отбѣлѣзване е, че тия 12 елемента, съ изключение на желѣзото сж съ малка гжстота (леки). Отъ останалитѣ има и тежки, но тѣ сж въ съвсѣмъ малки количества,

Ето напр. количеството на по-важнитѣ елементи въ човѣкъ, който тежи 70 килограма:

ки лородѣ — 44 кгр.
вжглеродѣ — 15 кгр.
водородѣ — 7 кгр.
калций — 1'77 кгр.
азотѣ — 1 кгр.
фосфорѣ — 0'8 кгр.
сѣра — 0'1 кгр.
сребро — 0.001 кгр.
злато — 0 0001

Това сж елементитѣ, що служатъ като основа, върху която се манифестира величието на живота.

Изъ реферата на G, F. Durand, Collège de France.

Б. Р. Това сж даннитѣ на официалната наука, но окултната наука която включва въ себе си знанието на официалната, не се спира тамъ, а изучава и по-дълбоката страна на въпроса, изучава силитѣ и енергиитѣ, свързани съ тѣхъ. Изучава тѣхния вжтрѣшенъ строежъ, тѣхния произходъ и взаимоотношение. Изучава сжщо така и разумнитѣ сжщества, които стоятъ задъ тѣхъ и чиито резултатъ сж тѣ. Така че, окултната наука изучава елементитѣ като живи сжщества,

Редакцията на списанието събщава, че за въ бждеще, за да се създаде една интимна връзка мѣжду читателитѣ и редакцията, открива отдѣлъ „Въпроси и отговори“, кждѣто ще може да става задаване на въпроси, както отъ страна на четцитѣ, така и отъ страна на редакцията. Редакцията може да прѣдлага теми за разработване; сжщо и четцитѣ могатъ да задаватъ теми. Съ този отдѣлъ се цѣли да се даде възможность на читателитѣ да се изкажатъ, отъ какво чувствуватъ нужда, за да може то да имъ се поднесе,

Книгописъ.

Започва да излиза на есперанто библиотека „NOVA KULTURO“ която си е поставила за задача да издаде на есперанто нѣкои отъ бесѣдитѣ на Учителя и по такъв начинъ да запознае свѣта съ основнитѣ принципи отъ учението на Всемирното Бѣло Братство.

Прѣзъ първата си годишнина библиотеката ще даде слѣднитѣ номера:

1. La Alta Jdealo (Високия Идеалъ) — бесѣда отъ Учителя П. Джновъ, съ предговори отъ писателката Мара Бѣлчева и отъ Д-ръ К. Паскалевъ подъ заглавие „Новата Култура иде!“

2. La Granda Lego (Великия Законъ), отъ П. Джновъ.

3. Kiuj kaj kiaj estas la blankaj fratoj? — отъ Ст. Ватралски.

4. La Revekigo de la kolektiva konscio (Пробуждане на Колективното съзнание) — П. Джновъ.

5. La Nova Homaro (Новото Човѣчество) — П. Джновъ.

6. La Universa kaj la Kosma Amo (Мировата Любовь и Космичната Обичъ) — П. Джновъ.

7. La Nova Vivo (Новиятъ Животъ) — П. Джновъ.

8. La Mallarga Vojo (Тѣсниятъ пѣтъ) — П. Джновъ.

9, 10. La Fortoj de la Viva Naturo (Силитѣ въ живата Природа) — Х. Х. Х.

Абонаментъ: за България 40 лева. За странство 3 швейц. франка. Който запише 5 абоната получава една годишнина безплатно. Отдѣленъ номеръ 5 лв.

Всичко се изпраща на адресъ: **Атанасъ Николовъ, „Царъ Ив. Шишманъ 19“, — Бургасъ.**

Препоръчваме библиотеката на всички.

Въ Японското есперантско списание „Oomoto“, е печатанъ прѣдговора на Д-ръ К. Паскалевъ къмъ „Високия идеалъ“. Печатало е и чехското есперантско списание за движението и учението на „Бѣлого Братство“ въ България.

Забѣлѣзва се доста голѣмъ интересъ на западъ и на изтокъ къмъ учението на „Бѣлото Братство“. Въ Италия — учатъ български, за да могатъ да се ползуватъ отъ бесѣдитѣ на Учителя направо отъ оригиналитѣ. А въ Франция единъ квакеръ свободно чете вече бесѣдитѣ на български и е превелъ „Високия идеалъ“ на френски. Бесѣдитѣ се четатъ и въ „Всемирната Еклектична колония въ Мексико и др.

ЗАПИШЕТЕ СЕ ЗА СЪЧИНЕНИЯТА НА

Л. Н. Толстой,

които ще издаде на серии Коперат. издателство „Посредникъ“. Подъ печатъ е **първа серия:** 1) Господаръ и слуга, 2). Смъртта на Ивана Илича, 3) Педагогически статии подъ редакцията на професоръ Д-ръ Д. Т. Кацаровъ съ уводъ отъ сжшия; Педагогическото дѣло на Толстой, 4). Изложението на Евангелието съ забѣлѣжитѣ, 5) Крайцерова Соната, 6) Хаджи Муратъ, 7) Казаки.

Изброенитѣ книги отъ първа серия ще струватъ 20 лева, обаче на предплатилитѣ до 20 априлъ само 1.0 лева. Който пъкъ плати 150 лева, ще получи веднага и премия отъ книги по изборъ за 100 лева. Който пъкъ плати 250 лева, ще получи освенъ изброенитѣ книги и премия отъ книги за 250 лева. Така, че по третото условие, абонатътъ получава съчиненията на Толстой, I-ва серия безплатно. На 15 того се изпращатъ първитѣ 2 книги,

Молимъ всички, на които е изпратена настоящата втора книжка отъ четвъртата годишнина на списанието **ЖИТНО ЗЪРНО**, и не желаятъ да станатъ абонати за презъ годината, да я повърнатъ обратно въ редакцията, а ония, които желаятъ да станатъ такива, да съобщатъ своевременно това.

Зовеиъ всички които смѣтатъ че **ЖИТНО ЗЪРНО** разнася въ обществото свѣтлина на едно духовно схващане, което може да обнови живота — да се погрижатъ за неговото по-широко разпространение, като запишатъ, поне още по единъ абонатъ,

Продължава се подписката за записване за четвъртата годишнина на сп. „**ЖИТНО ЗЪРНО**“, **Годишенъ абонаментъ 60 лева.**

Редакция „Оборище“ 24, София.

ОТДѢЛНА КНИЖКА 7 ЛЕВА.